

במשעול החסידות

להבין ולהשכיל בדברי רבותינו תלמידי בעש"ט הקדוש

גליון סא | פרשת שמיני תשפ"ה

יורא אליכם כבוד ה' – כיצד

היכן מציעו שם מחלוקת כה גדולה עד שהיא הייתה המניעה להשראת השכינה. ומה בכלל הקשר בין התלהבות אמתית בעבודת ה' ולבין אחדות ושלוש עד שיהיו כסימן לנכונותה.

או יאמר, דהנה שורש כל התורה ותפלה ועבודת הבורא ב"ה, העיקר היא האש וההתלהבות הבורא בלב האדם בחוק אש אהבה להשי"ת באמת... ומכאן זה בא לאש הגבוהה של מעלה, שנשלח לו בעזר השי"ת לאהבת הבורא ב"ה וב"ש... אבל צריך שהאש של מטה תהיה באהבת אמת לאמתו לאהבת הבורא ואחדות הבורא, ואזי יכול לבוא לאש של מעלה, הנשלח מן השמים מעולמות העליונים לאהבת ואחדות הבורא. ואזי נעשה יחוד גדול בכל העולמות, ונעשה פירוד בין הקליפות ומתבטלים כל הדינים והמקטריגים. ועל כן אש הוא ראשי תיבות אמת שלום, לרמז על זה, שכשהאש של מטה היא באמת, אזי יכול לבוא לאש של מעלה מעולמות העליונים, שהיא כולה אחדות ואהבה ושלום, על דרך מאמרם ז"ל (זוהר ג' רסו). אצילות כולה אהבה אתקרי. וזהו בעצמו הסימן לדבר... אם האש של מטה היא באמת לאמתה, אזי יבוא על ידיה אחדות ואהבה, הן למטה בלבבות ישראל, והן למעלה בעולמות עליונים, עלמין דיחידים... וזהו אשר לא צוה אותם, פירוש צוה הוא לשון התחברות, מלשון צוותא דא (עי' בבא בחרא כח), ופירושו שלא נעשה על ידי האש שלהם אחדות והתחברות, הן למטה והן למעלה, וזהו אשר לא צוה אותם... ואם ח"ו האש של הדין אינה באמת לאמתו, אזי אדרבה נופל ח"ו לקליפות אש מתלקחת וענן גדול.

הקדושה מהי: אלא שברור שמכיוון שבהקרבת הקרבנות הראשונים במקדש השיגו מעשה ידי אדם - לראשונה מאז ימי בראשית - את קדושת השם, על ידי ההתקרבות וההיכללות באש מן השמים, לכן באו כל אותם העניינים שהיו שם עד שזכו להשראת השכינה במקדש - וירידת האש מן השמים על הקרבנות, בכדי ללמד - ככל ספר ויקרא - על היסודות שבהלכות קדושה והשתתפות. והנה כמה הגדרות פשוטות במושגי הקדושה, שבהם ובמקורותיהם בספרה"ק עוד נעסוק א"ה במאמר זה ובבאים אחריו.

פירוש המלה קדושה היא דו משמעית. חיבור והתבדלות. דהיינו חיבור וקישור דבר מסוים שהוא חפץ או מעשה וגם מחשבה ודיבור של אדם, אל עניין מסוים אחד, באופן בלעדי ומתבדל משאר העניינים, עד שהוא בעצמו נעשה קדוש ומקדש לשם זה. כמו אשה המתקדשת לאיש ומתחברת אליו בלבד ומתבדלת ונפרשת מכל שאר העולם, ונקראת 'מקדשת'. וכמו אדם המבדיל חפץ מסוים מנכסיו ומרשותו, ומחברו ומשייכו לנכסיו ורשותו ההקדש, על ידי הקדשתו. וכמו כלאים מעת שמגיע השיעור המספיק של הגדילה והצמיחה של שני המינים כשהם מחוברים יחדיו, הם מתקדשים לאיסור ולהיבדלות מהם. וכמו שפירש רש"י (דברים כ"ב ט') פן תקדש המלאה - כל דבר הנתעב על האדם, בין לשבח כגון הקדש, בין לגנאי כגון איסור, נופל בו לשון קדש. ובלשון זמנינו, כמעט בכל מקום אפשר להחליף את המלה קדושה במילה חיבור או קישור.

והנה העולם הזה אפי' הגשמי, בנוי בין שני קטבים סותרים זה את זה. ההתבדלות והחיבור שהם הנפרדות והאחדות. הקוטב הפרטי והקוטב הכללי. כל יצור נברא בעל מודעות ומונה כלשהי מתכוון בכל פעולותיו לעצמו ולקיומו בלבד. ובכל בעל חיים וכש"כ באדם, ככל שגדלה מודעותו וידיעתו את עצמו, (שהתגברת בחטא אדה"ר) הריחו יותר מתכוון לעצמו בפעולותיו, ומתבדל ונפרד מאחרים ומתנגד לאחרים בפעולות אלה. וככל שפעולתו הוא יותר מעשית פיזית ללא כוונה ומודעות, הרי פעולתו יותר מוכרחת ואחדותית ונובעת מפעולות מעשיות אחרות שהם הסיבות הראשוניות.

ככל הטבע הצומח והדומם שכל פעולותיהם נגזרות האחד מהשני. ומכל מקום גם לצורך קיומם ההווה וגם ההמשכי בדורות אחרים, חייבים כל הברואים בעלי החיים והמודעות וכש"כ האדם, גם לשתף פעולה - אם מרצון אם מאונס - ולהתחבר אל שאר הברואים ולפעול יחד עמם ולמענם ולא רק לעצמם, ובמיוחד בבני סוגם, בכדי להתגבר על ההתנגדות וההתבדלות של האחרים לקיומם הפרטי. ובברואים ככל שהפעולה היא לשם ההתחברות היא יותר 'קדושה', וככל שהפעולה היא יותר לשם העצמי והאנוכי היא יותר 'טומאה'. הקיום הפרטי לחלוטין אינו אפשרי, והקיום הכללי המוחלט גם אינו אפשרי. וכמו שהבאנו באורך בגיליון ל"ז (נח פה), זה היה דור המבול בו השתקעו

ספר הקדושה: היה הרב ר' משה וואלפסון זצ"ל מציין את העובדה כי בימי הספירה קוראים בפרשיות התורה העוסקות בהלכות הנקראות 'קדושה וטהרה', והן המצויות גם ברמב"ם בספרו בחלקים הנקראים ספר 'קדושה' וספר 'טהרה'. ואכן כל ספר ויקרא הינו ספר 'קדושה', שבו מצויים דיני קדושת המקדש וקדשיו, קדושת מאכלי היהודי, קדושת גופו ומשפחתו, בגדיו וביתו, קדושת הזמנים והמועדים, וקדושת הארץ. וכל פרשיות אלו נקראים על פי רוב בימי פסח עד שבועות ימי בחירתו וקידושו של כלל ישראל לעם ה' בתורה ובמצוות.

בקרובי אקדש: פרשת שמיני עוסקת בחלקה הראשון, ביום השמיני והאחרון לימי המילואים וחונות עבודת הקרבנות במשכן, שהיו על ידי קרבנות מילואים מיוחדים וקרבנות כפרה על חטא העגל, שבהם הושלמה סמכותם ויכולתם המעשית של הכהנים במילוי ידיהם לעבודת המקדש והמזבח. וכבר עמדו גדולי הדורות שצריך מאוד להבין את האסון הנורא שאירע, ומדוע הוא קרה דווקא באותו יום חשוב - ר"ח ניסן - היום שנטל עשר עטרות, כבשבת פז: שכמעט כולן קשורות לייסוד ופתיחת העבודה והשראת השכינה במקדש. והיה אותו יום חשוב לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ. כבספרא פרשת שמיני מכילתא דמילואים אות טו-ז. ולא האסון הזה בלבד שנשרפו נדב ואביהוא בהקריבם אש זרה קרה באותו יום, אלא שגם בתחילה אחר כל המעשים של תרומת ישראל והתנדבותם בזהב ובכסף וכו' ומעשה עשיית הכלים והמשכן וגם הקמת המשכן על ידי משה והקרבנות כל הקרבנות על המזבח, הנה בכלל בוששה השראת השכינה מלהגיע. וגם נכלם אהרן הכהן ממשע אחיו, שחשב שהתקילו משה שבעצתו נכנס לכהן ולעבודה ונתבייש שלא ירדה ושרתה שכינה במעשיו, ובסברתו שלא היה ראוי מחמת גרם חטא העגל. עד שביקש משה רחמים. כבספרא שם פרשת שמיני מכילתא דמילואים, והביאו רש"י (פרק ט' פסוק כ"ג) ולא אהרן בלבד נכלם והתבייש באותו יום אלא אף כל ישראל היו נכלמים מכל העיכוב בהשראת השכינה, עד שאמר להם משה שדווקא על ידי אהרן אחיו ועבודתו תשרה השכינה. והנה כנ"ל במדרש, גם על ידי אהרן לא שרתה שכינה עד שביקש משה רחמים. וכמו שכתב שם רש"י. ויש דעה שם בספרא פסקה כ"ב, שגם כל חטא נדב ואביהוא נעשה כאשר ראו שלא ירדה שכינה ולא הייתה אש על הקרבנות, והביאו הם את האש משלהם. ובאמת יש דעה במדרש (רבה ויקרא - פרשה יא פסקה ו) שגם משרע"ה סבר שהעבודה תהיה על ידו, ורק ביום השביעי אמר לו השי"ת 'של אהרן אחיך היא'. ולא רק סברת משרע"ה נשגבה מדעתנו אלא שגם מחשבת נדב ואביהוא שסברו עוד בהר סיני שהם ינהיגו את הקהל, ומשמע שהיה זה נוגע עתה לחונות המשכן, ולכן קפצה עליהם הפורענות. כבספרא שם פרשת שמיני מכילתא דמילואים. פסקה כ"א. ואף שמדרשים יכולים להיות חלוקים, הדברים נפלאים מאוד, שאחר כל מעשה הקמת המשכן והכלים ובגדי הקודש תהא כפשוטה מבוכה כה גדולה אז, ובין התנאים והאמוראים בעלי המדרש, בדרכה של השראת השכינה ועל ידי איזה מעשים תבוא ועל ידי מי תהיה ביום החשוב ביותר, עד שנגרמה מיתת נדב ואביהוא.

'ביראה אחת ובעצצה אחת': ואם עוד לא די לנו בתמיהות הרבות בפשר אותו יום הנה מספר השפ"א (שמיני תרל"א) שהיה החידושי הרי"ם רגיל להראות מדרש אחד בעניין זה.

בתורת כהנים בפסוק זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'. אותו היצ"ר העבירו מלבכם ותהיו בעצצה אחת לשרת לפני המקום, כשם שהוא יחיד בעולם כך תהי' עבודתכם מיוחדת לפניו. עשיתם כן וירא אליכם כבוד ה' כו'. ואז"ז מו"ר זצלה"ה הי' רגיל להראות מאמר זה.

וכפי שפירשו צאצאיו האמרי אמת והשפ"צ ועוד, (עיוין בליקוטי הרי"ם) שסבר שכונות המדרש היא על יצר המחלוקת ושנאת החנם. שהייתה שם מחלוקת ומפני זה לא שרתה שכינה והיו צריכים כולם כאחד לייחד את מעשיהם לפניו ית' כשם שהוא יחיד. ואין הם דברי דרוש בעלמא, שכן גם בבעש"ט עה"ת מביא מצוואת הריב"ש עניינים גדולים על מדרש זה בעניין ייחוד המעשים. וגם באהבת שלום פרשת שמיני מסביר במאמר ארוך את כל החטאים שנמנו בנדב ואביהוא, כסימנים לאיכות אמתיות ההתלהבות והאש בעבודת ה', שלא הייתה אצלם כראוי, ולכן לא הביאה אחדות ושלום בין כל ישראל. ואש כזו אינה אלא 'קליפת אש מתלקחת וענן גדול'. וצריך מאוד להבין

בני האדם לגמרי באנוכיותם הפרטית בגלל וחמס וזנות, ודור הפלגה שבו השתקעו בני האדם באחדות מוחלטת ודורסת של בניית המגדל, וכמו שכתבו שם במדרשים, שאנשים פרטיים שנפלו לא עוררו עניין וצער כמו אבן שנפלה. לכן קיום העולם שעון על אחדות והתחברות מסוימת לעניין אחד, הבאה מתוך התבדלות ונפרדות מסוימת מעניינים אחרים. הצורך בכל הבריאה הגשמית בחיבור ואחדות בסיסים אלה היא ה'קדושה' הניכרת אף בחכמה שבמעשה בראשית כפשוטם. משום שאחדות וחיבור אמיתית שבו הברואים ייצאו מנטייתם הפרטית הטבעית לעשות כל דבר לעצמם אינה יכולה לבוא אלא מהשפעת היסוד האחדותי הכולל שבבריאה כולה – מהקב"ה. וכמש"כ בשפת אמת – לך לך תרנ"ז. יעוש"ב.

שלוש קדושות לקדוש: ובקדושה של עבודת ה', תפקידו של היהודי הוא לחבר במעשיו את כל ענייני העוה"ז לקב"ה, על ידי ביטול הכוונה העצמית ועשייתם רק מכוח מחויבותו לציווי השם בתורה ובמצוות. מחויבות אותה מרגיש יהודי מכוח נשמתו. כבישמה ישראל – פרשת קדושים, בשם המגיד ממעזריטש. יעוש"ב. ולכן ישנם במציאות שלושה יכולות קדושה הבנויים על חיבור והתבדלות, שעליהם משבחים המלאכים ומצטרפים אליהם בני ישראל. וכמו שהסביר בשפת אמת, (ובאמרי אמת) ויקרא קדושים תרנ"ה. יעוש"ב. א'. קדושת המלאכים שרק הם עצמם מחוברים לגמרי לתפקידים המתאפשרת מפני שהם נבדלים מעצם בריאתם ומציאותם מכל הגשמי, ואינם יכולים לחבר שום דבר אחר לתפקידם. וזה 'קדיש' {רק} בשמי מרומא'. ב'. קדושת ישראל היכולים מכוח נשמתם, ובאמצעות התורה והמצוות, לחבר ולקדש בדעתם וכוונתם ומעשיהם גם את גשמייתם שבארץ לעשותם לשם הקב"ה, ולהיבדל מכל מה שאינו שייך לאותו חיבור. ולכן קדושתו מוגבלת רק לדברים ועובדות הגשמיים בדעת וכוונה ע"פ התורה והמצווה. וזה 'קדיש על ארעא עובד גבורתיה'. ג'. קדושת הקב"ה, שהוא בה בעת גם מחובר לכל הבריאה והעולם והוא יסודה ומקיימה באחדותו המושפעת אליה, וגם נבדל לגמרי ממנה, ומאפשר בכך את תחושתה העצמאית ופעולתה הפרטית הנבדלת כאילו אינה נוגעת אליו. אלה המה הפכים שאין ביכולת האדם לשאת ולהשיג, ורק לצדיקים גדולים יש 'חוש' נושא הפכים' אלה. וזה 'קדיש לעלם ולעלמי עלמאי'.

במד' קדושים תהיו יכול כמנוי ת"ל קדוש אני קדושת למעלה מקדושתכם. דכתיב אין קדוש כה' כי אין בלתיך כי הקדושה אינו פרישה בלבד. אך הש"י הוא מרומם ונבדל מכל נברא כמש"ש ואתה מרום לעולם. פ"י הגם שהוא בורא הכל ומח"י הכל, אף ע"פ כן הוא מרומם ונבדל. וזה עדות על עצם קדושתו. כי אין בלתיך ואתה מח"י כל ואעפ"כ אין מי ידמה וישווה לו והוא בקדושתו עומד... והנה כתי' קדוש ק' ק' ה' מלא כ"ה כבודו. והם ג' בחי' זו למעלה מזו קדושה אחת כעניין שנמצא במלאכים שהם נבדלים מכל גשמי. וקדוש ב' כעניין שנמצא בישראל שאע"פ שמעורבים בגשמיים ובמקום טומאה מ"מ הם נבדלים. אך יש קדוש למעלה מכל זה והוא קדושתו ית"ש שאע"פ שמלא כ"ה כבודו והוא מח"י כל ומהוה כל אעפ"כ בקדושתו עומד מה שאין ב"ו יכול להשיג כמש"ש אין קדוש כה' כי אין בלתיך כמש"ש לעיל. וע"ז אמר המד' יכול כמנוי שירצה האדם לעשות כל מה שלבו חפץ ויסמוך שישאר בקדושתו... ולכן בני' צריכין לשמור הקדושה כפי מצות התורה שמלמדת לנו במה שיכולין לעשות בקדושה ומה שצריכין להתרחק ממנו. ואחז"ל לעתיד עתידין ישראל שיאמרו לפניהם קדוש כו'.

מצווה ועושה: והנה אחר חטא אדה"ר הושחתה המודעות והכוונה האנושית כמעט לגמרי. השחתת ה'דעת' 'המודעות' היא כה עצומה שאפי' פעולות מוכרחות של אכילה שתיה ושינה וכו', נעשות אצל כל האדם בכוונה הנאה עצמית כלשהי, והיא פועלת בכל המעשים המודעים הנעשים מתוך כוונה שהם יהיו לעצמיותה האנוכית. בין העצמיים הגופניים הפשוטה והגסה בדחפיה, דהיינו 'טומאה', שאותה צריך לכסות ולהסתיר בבגד ולבוש מרוב הבושה, ובין העצמיים הרוחניים שישנה באופן מוערי אף אצל אנשים גדולים, שלכן אף המעשים שמתוך כוונה עילאית לש"ש אין להם קשר מוחלט לקב"ה – דהיינו 'קדושה', מצד הכוונה עצמה. והעצה לקשר את המעשים אל הקב"ה, וללא נבדלות מוחלטת מהם, הוא רק באמצעות הציווי של הקב"ה בתורתו שניתנה על ידי משרע"ה. הציווי וההיענות המוחלטת אליו בלבד, ולא הכוונה העילאית ככל שתהיה, הוא המקשר את כל המעשים הנעשים מכוחו, אף שלא בכוונה, אל הקב"ה. כבשפת אמת לשבת הגדול תרמ"ו.

אמרו"ז ז"ל אמר על המד' בזאת אני בוטח. כי כל חטא נדב ואביהוא היה אשר לא צוה. ועיקר כח עובד ה' צריך להיות בכה הציווי כמש"ש ה' אורי כו' בזאת אני בוטח לא לסמוך על דעתו וחכמתו... אך אמרו חכמים גדול המצווה ועושה כו'. והוא כנ"ל שכח הציווי של הבורא ית' עיקר יותר מכל מעשה האדם בעצמו... וכן כתיב בשבת כאשר צוך לקיים השבת בכוח הציווי ולא כמו שקיימו קודם זה. [וכן בכבוד אב ואם כתיב כאשר צוך לקיים בדרך הציווי] ומה שמקיימין בדרך הציווי הוא נחשב יותר מכל השכל של חכמים גדולים. שהרי נדב ואביהוא שהיו גדולי הדור נענשו מטעם אשר לא צוה... שהכל {רק} בכה הציווי של הש"ת.

כל ישראל יש להם חלק: לכן מבחינת הציווי, כל המעשים הנעשים הנעשה מכוחו, כולם שווים במעלה לחיבורם של המעשים עצמם אל הקב"ה ומכאן נובעת

'קדושתם'. ההבדל בין אנשים ומעלתם הוא רק בשיעור איכות הכוונה הערכית לש"ש שבכל המעשים, עד כמה היהודי עצמו מתחבר ומתעלה אל הקב"ה ו'מתקדש' מכוח אותם מעשים, ומכוח אותו חיבור וקדושה הוא יכול לחבר מעשים נוספים ולקדשם לש"ש. אבל העיקר החיבור והקדושה באים בשל הציווי ובזאת כל ישראל שווים לכבודו יתברך. וכבשפת אמת שמיני תרנ"ט.

בפסוק אש זרה אשר לא צוה אותם. אמר מו"ז ז"ל דיש ללמוד מזה דעיקר עשיות המצווה בכה הציווי וזה למעלה מכל הכוונות. שהרי נדב ואביהוא שהיו גדולי עולם והי' להם כוונות ויחודים וסודות במעשיהם, אעפ"כ מצד שלא צוה אותם נענשו. קו"ח מדה טובה המרובה, המקיים המצווה {ע"מ} לעשות ציווי הבורא אעפ"י שאינו יודע כלום, חשוב ככל הכוונות עכ"ד. וז"ל דזה פ"י הפסוק בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד. דזה הכוונה לעשות מצות הש"ת בזה כלולין כל בני' אפילו הפשוטים. ועיקר כבודו ית"ש מן הכלל. וע"י עונש נדב ואביהוא נתברר זאת שעיקר הכוונה {היא} לעשות מצות ה'. ולכן כל איש ישראל מוכן לקיים מצות הש"ת וזה כבודו.

וכמו שאנו רואים בחברה תעשיתית וכן בכל ארגון אחר, אע"פ שיש לכל אחד כשרונות שונים, הדבר המקשר ביניהם וגורם לכל התוצאה והתפוקה של אותו ארגון, הוא הפעולה המעשית שכל עובד עושה את תפקידו בדיוקא על פי ציווי בעליו.

הציווי של התורה והמצוות הוא הקשר והחיבור של כל המעשים אל המציאות העליונה האחדותית של הקב"ה ובכך הם מתקדשים, והוא התיקון של ההשחתה של הנפרדות והכוונות האנוכיות שגרם חטא אדה"ר. לכן עשייה אמיתית מתוך הציווי של הקב"ה, היא מחברת ומאחדת בקדושה את כל המצויים ועושים יחד אל המציאות הפנימית, ומגלה בזאת את החיבור והקשר של כל המציאות יחד דהיינו את הקדושה שבה. וכמו שאות אחת הבעתה ומכוונה מועטים ביותר לעומת מלה שלמה ומשפט וסיפור שלם שבספר, כך ככל שיותר יהודים בכל הדורות עושים בכל גופם את מצוות ה', כך ה' מתגלה יותר בקדושתו. כבשפת אמת קדושים תרנ"ב.

בת"כ ואהבת לרעך כמוך אר"ע זה כלל גדול בתורה בן עזאי אומר ז"ס תולדות אדם כלל גדול ממנו. כי הנה עיקר קיום תורה ומצות בכלל ישראל שע"י הכלל זוכין אל הקדושה כמש"ש ז"ל שפ' קדושים נאמרה בהקהל. ולכן צריכין לעשות כל מצוה בשם כל ישראל לבטל עצמו אל הכלל. ואמר זה כלל גדול מכלל דאיכא קטן. והכלל הקטן הוא להיות כל המצווה נעשה בכלל כל הרמ"ח אברים של האדם שנק' עולם קטן. וכדאייתא ערוכה בכל רמ"ח אברים היא שמורה כנ"ל. וכלל הגדול הוא כלל כל ישראל. והוסיף בן עזאי זה ספר תו"א כלל גדול ממנו שהוא לא זו שצריכין לעשות תו"מ בכלל ישראל כמש"ש ואהבת לרעך כמוך. אך צריכין ג"כ לכלול עצמו עם כל הדורות. וזה כלל הגדול כל הנשמות כמו שהיו כלולין באדם הראשון שכולן תלוין זה בזה. וצריכין לשמור זה הכלל לעשות כל מצוה בכלל כל ישראל ואז חל עלי' שם שמים כדכתי' אני ה'. ופ"י ואהבת לרעך כמוך כי בכל עש"י יש רצון ואהבה לתקן נפשו או כשעושה ביותר לשמו ית' שיוזכר לעשות נ"ר לבוראו וכמו כן יאהב לחבירו שבזו המצווה יתמשך קדושה לכל אחינו בני' ושיהי' להקב"ה נ"ר מכולנו ואז כח הכלל מסייע לוה.

ונקדש בכבודו: והנה בהמשכה הראשונה של קדושת ה' למעשה גשמי, לא ידעו כיצד יעשה הדבר לחבר את החול אל הקדוש ויזכו להשראת השכינה. והיו שם כמה וכמה חילוקים ודעות שונות, שבדרכם יש עד ימינו אנשים וקהילות שלמות. והיו ישראל חושבים שעל ידי שעשו הכל כנדרש הנה כבר 'מגיעה להם' השראת השכינה וחיבור אל הקדוש כאילו היו מספר תעניות וסך תפילות הדרושות לגילוי רוח"ק. והיה משרע"ה 'איש האלוקים' כבמדרש, שהיה חציו אלוקים וחציו אדם בקדושתו העצומה המחברת תמיד בין הקדוש והחול סבור שיעשה על ידו בכוח כשירותו לכך. ומאותה סיבה היה אהרן נרתע לגמרי בבושתו מלגשת לכל אותה עבודת החיבור, מכוח אי כשירותו וכשלונם בחטא העגל. והיו נדב ואביהוא סבורים שיעשה זאת על ידיהם, אם בקדושה עליונה של מלאכים אנב התנתקות מכל החול והטומאה בפרישות יתירה, ולכן לא נשאו נשים. או על ידי התעלות עילאית שלהם בכוונה עליונה של סודות שמות וכוונות הבאים לידי גילוי ב'שתיית יין יצא סוד'. שני עניינים שהיו רק הם מתוך כל ישראל מסוגלים לה ביותר, ובשניהם יש התחכמות על דרך משה ואהרן שהביאו את ציווי ה' כדלהלן, 'להורות הלכה בפני רבם'. ובשניהם דרכי עבודה המחלקים ביסודם ביניהם ולבין כל ישראל. לכן הראוהו הקב"ה למשה, שנתחברו אמנם נדב ואביהוא אל הקב"ה ביותר, אך נלכדו והתנתקו מן העולם עם קדושתם יחד. מפני שרק על ידי ציווי, ורק במעשים שנעשים רק מכוח צווי, השייכים ואפשריים לכל ישראל ובשמים, יוכלו לחבר את החול כולו שאחר החטא אל הקדוש, ומבלי להתכוון לכך דווקא בכדי ליכות להשראת השכינה. ודווקא אהרן הנרתע בבושתו מכוח עצמו, נבחר לעשות, מפני שהוא יעשה רק מכוח ציווי ית' אליהם, ולשם ציווי ית' בלבד, וממילא כבר תבוא מאלוה הקדושה והשראת השכינה. וע"י עונש נדב ואביהוא נתברר זאת שעיקר הכוונה {היא} לעשות מצות ה'. ולכן כל איש ישראל מוכן לקיים מצות הש"ת וזה כבודו. הרחבה בגיליון פ' אחו"ק א"ה.